

Lieve gemeente,

We hebben vandaag – evenals vorige week – twee verhalen over Jezus, die nog meer dan die van vorige week bij elkaar horen. Het zijn twee gebeurtenissen die helemaal verstrengeld zijn met elkaar. En in de beleving van de leerlingen van Jezus zijn ze blijven hangen als één geheel. Hoe kan dat? Hoe komt dat? **Dit komt omdat Jezus er één geheel van maakte.** Hij verbindt deze gebeurtenissen, zodat leerlingen later zeiden: weet je nog van die vrouw én van Jäirus en hoe Jezus daarbij te werk ging. Geweldig! Van twee gebeurtenissen maakt Jezus één veelzeggende geschiedenis en alle evangelisten willen die éne geschiedenis, die Jezus ervan maakte, ook als één weergeven. We proberen dat ook en uit beide verhalen straalt een enorme hoop. Dat is een kernwoord. Jezus brengt het Koninkrijk van hoop. Hij geeft nieuwe verwachting en herstelt oude verwachtingen. Hij doet dat op zijn tijd en met bovennatuurlijke kracht. Een kracht die Hij heeft achtergelaten aan de kerk toen Hij naar de hemel ging. Een kracht die we proberen te proeven ook vanochtend! Daarbij verbindt Jezus gebeurtenissen tot één geheel. Het leven met Jezus is niet verbrokkeld, maar één. Jezus maakt er één geheel van.

De Heer Jezus heeft duidelijk de regie in dit alles. Dat blijkt uit:

1. Niet de genezing van de bloedvloeiende vrouw veroorzaakt oponthoud, maar Jezus' navraag leidt tot stagnatie van de stoet.
2. Jezus verbindt de genezing van de vrouw aan het bericht over het sterven van de dochter door in beide gevallen te wijzen op geloof en dat in het bijzijn van een grote groep mensen die aan zijn lippen hangen.
3. Jezus maakt van de gebeurtenissen rond deze personen één boodschap voor de luisteraars, toen aanwezig of later lezend in de Evangeliën. Er spettert kracht van deze verhalen af, de geschiedenis in en zelfs voorbij het heden van die geschiedenis richting de toekomst. We geloven de wederopstanding van het lichaam.

Marcus vertelt ons met vaart het verhaal.

Jezus keert terug uit het gebied van de Gerasenen. Een bloedvloeiende vrouw zoekt genezing bij Jezus, wanneer Hij onderweg is van het meer van Galilea naar de stad, waar de dochter van Jäirus op sterven ligt. Deze Jäirus is leider van de synagoge, een bekend en belangrijk man dus. Iedereen ziet het gebeuren en is meteen geboeid. 'Ja, ik wist al dat zijn dochter ernstig ziek was.' 'O, en wat heeft ze?' Ik weet het niet, maar als ik naar het gezicht van Jäirus kijk, dan zegt dat: het gaat niet goed.

De melding dat Jäirus één van de leiders van de synagoge is, maakt het meteen spannend. Vanuit de synagoge kwam tot nog toe meer kritiek dan waardering op Jezus. En nu komt de voorzitter van de synagoge

naar Jezus toe. Het moet een respectabele man zijn geweest, met toewijding aan God, welgesteld, met veel maatschappelijk aanzien. Deze man valt aan de voet van een Galilese timmerman. Nogal ongebruikelijk, nietwaar? Hij moet wel wanhopig zijn en we weten de reden.

Gebeurtenissen lijken elkaar te hinderen. Probeer je eens voor te stellen hoe bezorgd Jaïrus intussen is; het liefst sleur je Jezus mee naar je huis en toch doet hij dat niet; kán hij dat niet. Jezus heeft zijn eigen tempo en het lijkt of Hij op dat moment in de vertraging gaat. En het is ook nog eens dringen bij de spoedeisende hulp! Een ernstig zieke vrouw trekt Jezus aan zijn jasje. En het is opmerkelijk dat niet een meisje met een acute indicatie voorrang van de Geneesheer Jezus krijgt, maar een vrouw met een chronische indicatie.

De vrouw heeft gehoord over Jezus (vers 27). Hoe? Wanneer? Niet zo belangrijk. Wie ziek is, heeft een speciale antenne voor alles en iedereen die ruikt naar gezondheid. En zeker wanneer al je verwachtingen de grond in geboord zijn, vervlogen...

Ze vraagt geen aandacht. Heel doelgericht beweegt ze zich; beetje *sneaky*; ze is **teleurgesteld**... in mensen, in artsen, in vrienden. Misschien ook wel in God. Ze heeft veel ellende doorgemaakt (vers 26) en haar hele vermogen uitgegeven aan behandelingen. Uren zitten in wachtkamers, met hoop en wanhoop... Er zijn verhalen bekend uit die tijd dat artsen mensen soms dagenlang lieten wachten. Rond bekende artsen en beroemde kuuroorden had je hele nederzettingen, ziekte was *business*.

En dan hoort ze over Jezus. Met Hem is iets bijzonders aan de hand. Als Hij er is dan gebeurt er iets. Mensen worden beter, kwade geesten worden uitgedreven; er is iets speciaals aan Hem. Zou Hij mij beter kunnen maken? Ze weet het niet, maar gaat toch op weg. Verslaafd aan zorg? Wellicht, maar méér. Jezus trekt haar aan. Ze komt dicht in zijn buurt en raakt Jezus' bovenkleed van achteren aan, vers 28, want ze dacht: 'Als ik alleen zijn kleren maar kan aanraken, zal ik al gered worden.'

Ze heeft erover nagedacht, zoals ze overal over nadacht. Ze had tijd om na te denken...

En terwijl Jezus doorwandelt, merkt de vrouw dat zij genezen is van de kwaal, letterlijk staat er 'genezen van de **gesel**', van haar kwelling. In dit woord zit iets bovenmenselijks. Wat een last had ze te dragen!!

Jezus bemerkt dat. Vers 30: 'Jezus is zich ervan bewust dat er kracht uit hem is weggestroomd'.

Dit is de eerste keer dat het Griekse woord *dynamis*, 'kracht', waarvan ons woord dynamiet afgeleid is, in het boek Marcus voorkomt.

Jezus had dit kunnen laten gebeuren zonder er aandacht aan te geven. Dat doet Hij niet. Waarom niet? Om de vrouw uit haar isolement te halen. Vers 30: 'Midden in de menigte draaide hij zich om en vroeg: 'Wie heeft mijn kleren aangeraakt?' Zijn leerlingen beseffen dat niet en proberen Hem aan te sporen voort te gaan. Goed bedoelde adviezen komen dan over als verwijt. Jezus begrijpt, volgens de leerlingen, niets van de groepsdynamiek.

Maar Jezus heeft zijn eigen strategie. Hij brengt het Koninkrijk en dat doet Hij persoonlijk, één voor één. Daarbij is elk mens belangrijk; krijgt ieder persoonlijke aandacht. Het is goed dat de vrouw in een gesprek bevestigd wordt in wat Jezus met haar heeft gedaan. Anders zal ze in de toekomst nog gaan twijfelen: was het wel Jezus? Was het geen samenloop van omstandigheden? Toeval?

De vrouw voelt zich ontdekt. Ze is bang en staat te trillen. Bedenk daarbij dat dit heel bedreigend voor haar was. Zij had aan bloedverlies geleden, waardoor ze onrein was. Daarom was het volslagen taboe om een rabbi in het openbaar aan te raken. En toch doet ze het. Jezus trekt haar aan...

In deze ontmoeting met Jezus gebeurt er iets heel belangrijks. Iets wat bij ons allemaal nodig is, nl. dat de muren van je hart eraan gaan; dat je defensie wordt afgebroken; dat je innerlijke weerstand smelt. Dat wil je niet, want het hoort bij je persoon, maar als het gebeurt is het een opluchting want het zit je in de weg.

Wat is mijn weerstand? Vraag je dat eens af. Wat houdt mij innerlijk tegen om naar Jezus te gaan? Om van Hem te verwachten wat mij niet lukt, waar ik mee worstel.

Er is nog een belangrijke reden voor dit gesprek van Jezus met de vrouw. Vers 34: 'Jezus zei tegen de vrouw: 'Uw geloof heeft u gered; ga in vrede en wees genezen van uw kwaal.' Jezus constateert geloof. Geloven: dat is op stevige grond gaan staan, zo zeiden we drie weken geleden. **Geloven dat is overtuigd zijn van wie Jezus is en daarom handelen vanuit deze overtuiging.** Dat is heel iets anders dan experimenteren of een gokje wagen. Geloven is zeggen: Jezus U bent Gods Zoon, de Redder, mijn REDDER. Ik heb niemand buiten U. Zeg dat voor jezelf: **Jezus, ik heb niemand buiten U.**

Jezus zegt: 'Uw geloof heeft u gered.' Redden is bevrijden van de ondergang en laten leven naar Gods bedoeling. Het is een belangrijk woord in de Bijbel.

Jezus heet Redder omdat Hij redt; Hij bevrijdt ons uit de tentakels van het kwaad. Als we het idee hebben meegesleurd te worden richting de ondergang; wanneer ik alle grip op mijn leven bezig ben te verliezen of al verloren heb, dan is dit goed nieuws: Jezus redt!

Wat een woord van Jezus: 'Uw geloof heeft u gered; ga in vrede en wees genezen van uw kwaal.' Genezing hoort daar bij. Jezus geneest lichamelijk, zo geloven we. Ook al zijn er veel vragen te stellen.

Jezus is nog niet uitgesproken of Jairo krijgt een boodschap. Enkele mensen komen zeggen: 'Uw dochter is gestorven, waarom valt u de meester nog lastig?' Daar reageert Jezus meteen op.

De mensen om Jezus horen Hem bijna tegelijkertijd twee dingen zeggen: 1. Uw geloof heeft u gered, ga heen in vrede en 2. Wees niet bang, maar blijf geloven.

Jezus legt dus een duidelijk verband tussen het publiek gemaakte geloof van de vrouw en het publiek gevraagde geloof van Jairo. En de mensen die de kracht van het geloof zagen, worden nu met Jairo geroepen tot dat vertrouwen in Jezus, in zijn regie en in zijn organisatie.

In wezen zegt Jezus tot Jairo: Vertrouw mij. Ik heb jouw leven en dat van je dochter in mijn hand. En over Jairo heen kijkt Jezus Christus naar ons allemaal en zegt: 'Ik wil jullie laten zien dat mijn genade en liefde soms samengaan in de stormen van het leven, ook al denk je daar misschien anders over. En in deze geschiedenis laat ik jullie zien dat mijn genade en liefde soms samengaan met vertragingen die in jullie ogen onbegrijpelijk zijn. Ik weet wat Ik doe. Probeer niet jouw ideeën over planning en organisatie aan mij op te leggen, dan zul je niet of nauwelijks ervaren dat Ik je liefheb.' Want uitgerekend in de vertraging krijgen Jairo en de vrouw allebei veel meer dan waar ze om vroegen.

Wanneer het voor ons lijkt alsof God waanzinnig traag is met zijn genade en het lijkt alsof Hij missers maakt in ons leven, komt dat maar al te vaak doordat wij nog niet beschikken over cruciale informatie, omdat we nog te weinig met zekerheid weten. Ik las een opmerking waar ik door aan het denken werd gezet. Dat is deze opmerking van een gelovig mens, zo zeg ik erbij: 'Als ik kijk naar Gods vertraging in mijn leven, dan beseft ik dat een groot deel van mijn consternatie voortkomt uit arrogantie. Ik beklaag me bij Jezus: 'Oké, u bent dan de eeuwige Zoon van God, u bent er al van eeuwigheid, u hebt hemel en aarde geschapen. Maar waarom zou u beter weten dan ik hoe mijn leven moet lopen?' Wij zijn in onze moderne westerse samenleving zo doordrenkt met de gedachte dat vrijwel alles in het leven er is om voor onze eigen doelen te worden ingezet. God gebruikt soms vertraging om deze arrogantie uit ons hart te verwijderen en daarvoor iets anders te plaatsen; en dat is het woord dat Jezus aan Jairo gaf: 'Wees niet bang, maar blijf geloven.'

Hoe doe je dat? Ik weet maar één manier: Jezus volgen. Blijf met Jezus

meegaan. Haak niet af! Ga niet je eigen weg. Haak ook niet innerlijk af in je eigen gedachtenwereld en je wegdromen. Volg Jezus! Hij is er en Hij heeft de boel onder controle. **Jezus wat gaat Ú doen?** Dat is doorslaggevend. Niet wat ik ga doen of wat mensen om mij heen doen, wat specialisten doen of wie dan ook.

Het is dan opvallend dat Jezus met al de mensen om Hem heen naar het huis van Jairus trekt. Daar aangekomen mogen 3 leerlingen mee het huis in. De rouwklagers, een beroep in die dagen, worden naar buiten gestuurd.

Alleen met de vader, moeder en de 3 leerlingen gaat hij naar binnen en pakt de hand van het meisje vast en zegt enkele woorden in het Aramees, de taal van het meisje, de taal van Jezus zelf: 'Talita koem!' 'Meisje, Ik zeg je, sta op!'

Een beetje vreemd, nietwaar? Uit parallelle verhalen in Matteüs en Lucas blijkt dat Jezus wéét dat ze gestorven is. Ze is niet *bijna* dood, maar *helemaal* dood. Waarom spreekt Jezus dan toch van slapen? Het antwoord zit in wat Jezus vervolgens doet. Hij gaat naast het meisje zitten, pakt haar hand vast en zegt twee dingen: 'Talita', meisje; een koosnaam waaruit vertedering spreekt; je kunt het vertalen met 'lieverd'. Het tweede is 'koem'; dat betekent 'word wakker'. Jezus doet wat ouders op een mooie ochtend zouden doen. Op de rand van het bed gaan zitten en zeggen: 'Lieverd, het is tijd om op te staan.' En dat doet het meisje. Jezus kijkt de dood in de ogen, de meest onverzoenlijke, onverbiddelijke vijand van de mensheid. En Jezus' macht tegenover de dood is zo groot dat het meisje opstaat. Jezus zegt met 2 woorden: 'Als ik jou bij de hand neem, is de dood niet meer dan slaap'.

Jezus! Zijn naam is Jezus. Onthoud die naam; gebruik deze naam: Jezus. Jezus houdt onze hand vast en leidt ons door de grootste duisternis heen. Hoe doet Hij dat? In 2 Korintiërs 13: 4 zegt de apostel Paulus dat Christus in zwakheid is gekruisigd, zodat wij door Gods kracht kunnen leven. Christus zwak, zodat wij sterk kunnen zijn. Niets is zo angstaanjagend voor een klein kind wanneer het in het donker de hand van vader of moeder kwijtraakt. Maar dat is niets in vergelijking met Jezus. Aan het kruis raakte Hij de hand van zijn Vader kwijt. Hij ging het graf in, zodat wij eruit opgewekt kunnen worden. Uit het lege graf van Jezus en uit deze verhalen straalt een enorme hoop. Jezus brengt het Koninkrijk van hoop. Hij geeft nieuwe verwachting en herstelt oude verwachtingen. Hij doet dat op zijn tijd en met bovennatuurlijke kracht. Een kracht die Hij heeft achtergelaten aan de kerk toen Hij naar de hemel ging. Doe een beroep op deze kracht.

Amen